

gelig hele tiden skal sørge for at holde sig den afvejning, jeg snakkede om før, for øje.

Det skal ikke benægtes, at det så ser ud til, at der er en meget lille gruppe kommuner, som har nogle særlige vanskeligheder. Det er sådan en problemstilling for sig, men det ser ud til at være et antal på mellem 20-30 kommuner, det drejer sig om. Disse kommuner er vi ved at forsøge at identificere gennem en undersøgelse til brug for den reform af tilskuds- og udlignings-systemet, som vi arbejder med i Indenrigsministeriet.

Jeg mener, at det vil være et godt afsæt for den videre diskussion, når den regionalpolitiske redegørelse kommer, fordi der dér vil være det første bud på, hvordan vi kan få en mere systematisk afvejning af de regionale hensyn i forhold til en modernisering og effektivisering af den offentlige sektor.

Forhandling

Peter Skaarup (DF):

Jeg vil sige tak til statsministeren og indenrigsministeren, der åbenbart har overtaget en del af forespørgslen, som er kommet med besvarelser her i dag.

Jeg synes jo, at det, der bliver sagt, lyder flot, men jeg må nok sige, at skal jeg være helt ærlig, så er det svært at se de initiativer, som rent faktisk følger det op. Når man f.eks. taler med repræsentanter for Landdistrikternes Fællesråd, som er en af de organisationer, der kommer til at arbejde meget med det her i fremtiden, er det, at man gang på gang kan opleve eksempler, hvor der ikke er tilstrækkelig sammenhæng i det, regeringen foretager sig, hvor den ene minister ikke ved, hvad den anden foretager sig.

Et meget godt eksempel er jo lukning af redningsstation og nedlæggelse af redningsskib og redningshelikopter i det syd- og sønderjyske område, hvor vi meget klart så et eksempel på, at selv om der fandtes et redningsråd, der skulle koordinere de her opgaver, så havde det redningsråd ikke været med til at beslutte, hvordan man rent faktisk strukturerede tingene.

Det er noget, vi har haft samråd om både i Forsvarsudvalget og i Kommunaludvalget, men det, der står tilbage, er, at der ikke er sammenhæng i det, regeringen foretager sig på det område. Det ønsker vi at ændre, og vi ønsker, at vi her i dag får skabt nogle retningslinjer for, hvordan den udvikling fremover skal køre.

Vi ønsker, at affolkede områder, affolkede landsbyer, vender tilbage til at blive tilflytningsområder og udviklingsområder som sådan. Vi mener også i Dansk Folkeparti, at en stor del af væksten i samfundet skal komme fra udkantområderne, der har meget at byde på.

Vi mener også, at man skaber en lysere fremtid for landdistrikterne ved at arbejde på det her. Her bor mellem 15-20 pct. af befolkningen, og her kan det komme til at summe af aktivitet og aktivisme, hvis man her fra Folketingets side og også fra kommunernes side prøver at hjælpe til.

Der er allerede i dag mange arbejdsgrupper og samarbejdsgrupper, der lægger et stort arbejde i at udbrede kendskabet til yderområdernes situation. Der er Landsforeningen af Landsby-samfund, der er Landdistrikternes Fællesråd, der er Sammenslutningen af Danske Småøer, og der er foreningen for det Det Skæve Danmark. Alle på hver deres vis arbejder de for, at landsbyerne og lokalsamfundene skal have en bedre stilling end i dag.

Det er alt sammen meget stærke vidnesbyrd, der kommer om, at der også i landdistrikterne skal skabes en udvikling, som er bedre, så man ikke står med hatten i hånden og ser modløs til, mens globaliseringstoget og EU-toget bare kører derudad og fokus rettes væk fra lokalområderne og ud mod det store, flotte EU og den store, flotte globalisering, der tordner derudad.

Yderområderne i Danmark viser på mange måder vejen for, hvordan man kan indrette et bedre samfund. Her er lokalt engagement, der er socialt samvær, der er gode miljøer, der er ikke ghettodannelser, der er en interesse og omsorg for naboerne og landsbyborgerne, som man ikke finder i storbyen, desværre.

Her er de friske rammer, der bl.a. giver en bedre mulighed for naturskønhed, end byerne giver; der er bedre plads til det. Det bør man udnytte offensivt, og det bør regeringen også medvirke til. Her er muligheder for bosætning med grundpriser og byggeomkostninger, der er lave end i byerne, og med moderne teknologi og fremstillingsmetoder kan mange initiativer lige så vel udvikles i landdistrikterne som i byerne.

Vi ser så desværre for ofte, at staten forringer mulighederne. Vi kender alle eksemplerne. Det er nedlæggelse af redningsstationer, nedlæggelse af posthuse, postekspeditioner, lukning af de små sygehuse, nedskæring af det lægelige beredskab, kasernelukkninger har vi set. Man lukker uddannelsesinstitutioner. Der er manglende